

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 753

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 11 noiembrie 2010

SUMAR

	Pagina	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 1.075 din 16 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 și art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă	1–3	9–10
Decizia nr. 1.098 din 21 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, în ansamblul său, și ale art. 2 alin. (1), art. 4 și 7 din aceasta, în special.....	4–6	10–12
Decizia nr. 1.132 din 23 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și ale art. 8 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate	6–7	12–14
Decizia nr. 1.133 din 23 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	7–8	14–16
		Decizia nr. 1.153 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) și art. 59 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor și ale art. 11 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora
		Decizia nr. 1.160 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule
		Decizia nr. 1.188 din 30 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă
		Decizia nr. 1.193 din 30 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12, art. 13 alin. (5), art. 41 alin. (1), art. 45, 53 și 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, precum și ale Legii nr. 409/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.075

din 16 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 și art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean

Acsinte Gaspar

Petre Lăzăroiu

Iulia Antoanella Motoc

Ion Predescu

— președinte

— judecător

— judecător

— judecător

— judecător

Puskás Valentin Zoltán

Oana Cristina Puică

— judecător

— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 284, 286—288 și art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 27.751/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 27.751/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 284, 286—288 și 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București cu ocazia soluționării unor cauze civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și condițiile restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Astfel, arată că dispozițiile art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 sunt de un formalism excesiv, de natură să afecteze grav efectivitatea exercitării drepturilor recunoscute de lege atât pentru angajat, cât și pentru angajator și să restrângă nejustificat dreptul la apărare al angajatorului, care este pus într-o situație de dezechilibru față de angajatul care are calitatea de reclamant. Autorul excepției invocă faptul că intervalul de timp dintre data primirii citației și data termenului de judecată este prea scurt pentru ca un angajator să își exercite dreptul la apărare și să se achite de sarcina probei care îi revine. De asemenea, faptul că prevederile art. 164 din Codul de procedură civilă lasă la aprecierea instanței posibilitatea conexării cauzelor și nu obligă la luarea unei astfel de măsuri, ceea ce ar conduce la o economie de timp și cheltuieli, precum și la o judecată unitară, este de natură să aducă atingere dreptului la apărare. Astfel, dispozițiile de lege atacate încalcă, în opinia autorului, și principiul efectivității juridice.

De asemenea, mai susține că obligarea angajatorului de a suporta nelimitat întreaga sarcină a probei vine în contradicție cu normele constituționale ce configurează alcătuirea sistemului judiciar bazat pe egalitate de tratament, imparțialitate și echitate procesuală, determinându-l să realizeze o probațiune diabolică, mai mult decât împovărătoare, cu consecința suportării efectelor administrării unor probe speciale în interesul adversarilor procesuali, cum ar fi, cu titlu de exemplu — expertizele, care în cazul unor coparticipanți procesuali ajung la costuri uriașe, suportate de angajator.

Totodată, autorul excepției susține că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, care prevede că orice dispoziție contrară acestui act normativ se abrogă, încalcă principiul separației și echilibrului puterilor în stat, obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, dreptul la un proces echitabil, atribuțiile Consiliului Legislativ, precum și dispozițiile constituționale care stabilesc că regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială se reglementează prin lege organică. Consideră că textul de

lege criticat, prin formularea sa imprecisă, poate ridica dificultăți de interpretare și aplicare a legii. În acest sens, autorul excepției face referire la normele procedurale aplicabile în spețele sale, care au ca obiect conflicte de muncă, arătând că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu este în măsură să clarifice care dintre acestea urmează să se aplice. Astfel, arată că prevederile art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă sunt diferite de cele ale art. 284 din Codul muncii, care reglementează aceeași materie, respectiv instanța competentă să soluționeze aceste conflicte. Cu toate că, din perspectiva principiilor de aplicare a legii în timp, în speță ar trebui să fie incidente reglementările mai noi, respectiv cele ale Codului muncii, caracterul special pe care îl are Legea nr. 168/1999 față de dreptul comun în materie, reglementat de Codul muncii, poate conduce la o concluzie contrară, potrivit căreia incidente ar fi dispozițiile legii speciale. Toate aceste argumente sprijină concluzia pe care autorul excepției o consideră esențială pentru motivarea sa, anume că prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii încalcă principiul efectivității juridice, consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Acest principiu presupune că legiuitorul are obligația de a asigura adoptarea unor dispoziții legale eficiente care să fie coerente (Cauza *Unédic contra Franței*, 2008), să evite paralelismul legislativ (Cauza *Katz contra României*, 2009), să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor și să aibă o aplicabilitate practică uniformă, pentru a se evita o jurisprudență neuniformă (Cauza *Santos Pinto contra Portugaliei*, 2008). În plus față de acestea, autorul excepției amintește că, prin dispozițiile art. 62 alin. (1) și art. 63 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, legiuitorul a impus cu caracter imperativ abrogarea expresă directă, excluzând, prin urmare, abrogarea implicită. Acest mod de abordare a fost determinat atât pentru a asigura coerența sistemului legislativ, cât și pentru a asigura eficacitatea principiului separației puterilor în stat, întrucât nu permite judecătorului să legifereze expres unde legiuitorul a tăcut, respectiv să constate abrogarea, deși legiuitorul nu a făcut-o. Nerespectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 prin reglementarea unei norme care are un efect abrogator implicit, precum textul de lege criticat, are semnificația încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție, care prevede obligativitatea respectării Constituției și a legilor, obligație căreia trebuie să i se supună inclusiv Parlamentul, întrucât textul constituțional nu face nicio distincție cu privire la destinatarul normei.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că prevederile de lege criticate nu încalcă dispozițiile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 284, 286—288 și art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind

soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă. Din notele scrise ale autorului excepției reiese, însă, că acesta critică doar prevederile art. 286—288 și art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 164 din Codul de procedură civilă. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra constituționalității acestor dispoziții de lege, având următorul cuprins:

— Art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii: „(1) Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de muncă se judecă în regim de urgență.

(2) Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 15 zile.

(3) Procedura de citare a părților se consideră legal îndeplinită dacă se realizează cu cel puțin 24 de ore înainte de termenul de judecată.”;

— Art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii: „Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.”;

— Art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii: „Adminstrarea probelor se face cu respectarea regimului de urgență, instanța fiind în drept să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie în mod nejustificat administrarea acesteia.”;

— Art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii: „Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...] — orice alte dispoziții contrare.”;

— Art. 74 din Legea nr. 168/1999: „(1) Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de drepturi se judecă în regim de urgență.

(2) Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 10 zile.

(3) Părțile sunt legal citate, dacă citația le-a fost înmănată cel puțin cu o zi înaintea judecării.”;

— Art. 75 din Legea nr. 168/1999: „În cazul în care sunt contestate măsuri unilaterale dispuse de unitate, aceasta are obligația ca, până la prima zi de înfățișare, să depună dovezile în baza cărora a luat măsura respectivă.”;

— Art. 77 din Legea nr. 168/1999: „(1) În cazul în care judecata continuă, administrarea probelor se va face cu respectarea regimului de urgență al judecării conflictelor de drepturi.

(2) Instanța poate să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie nejustificat administrarea acesteia.”;

— Art. 164 din Codul de procedură civilă: „Părțile vor putea cere întrunirea mai multor pricini ce se află înaintea aceleiași instanțe sau instanțe deosebite, de același grad, în care sunt

aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și al căror obiect și cauză au între dânsle o strânsă legătură.

Întrunirea poate fi făcută de judecător chiar dacă părțile nu au cerut-o.

Dosarul va fi trimis instanței mai întâi investită, afară numai dacă amândouă părțile cer trimiterea lui la una din celelalte instanțe.

Când una din pricini este de competența unei instanțe, și părțile nu o pot înlătura, întrunirea se va face la acea instanță.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la accesul liber la justiție și la dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 53 alin. (1) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 73 alin. (3) lit. p) care stabilesc că regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială se reglementează prin lege organică și ale art. 79 alin. (1) referitoare la atribuțiile Consiliului Legislativ, precum și ale art. 11 alin. (2) privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 alin. (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 286—288 și art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de același autor și în prezenta cauză și cu o motivare identică. Astfel, spre exemplu, prin Decizia nr. 1.016 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, Curtea a respins ca inadmisibilă critica de neconstituționalitate adusă dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, pentru considerentele acolo arătate, iar prin Decizia nr. 1.015 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 27.751/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.098

din 21 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, în ansamblul său, și ale art. 2 alin. (1), art. 4 și 7 din aceasta, în special

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Marin Frunză în Dosarul nr. 14.210/233/2008 al Tribunalului Galați — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 648D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 655D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Societatea Agricolă Inotești în Dosarul nr. 6578,1/105/2007 al Curții de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal răspunde reprezentantul autorului excepției, Marin Duță, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 742D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Mihai Alexandru Stoicescu în Dosarul nr. 8.738/3/2009 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Marin Duță susține că este de acord cu conexarea, iar reprezentantul Ministerului Public arată că nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect al cauzelor, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 655D/2010 și nr. 742D/2010 la Dosarul nr. 648D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Societății Agricole Inotești, Marin Duță, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 instituie discriminări între persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 14.210/233/2008, **Tribunalul Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă**, excepție ridicată de Marin Frunză într-o cauză privind soluționarea unui recurs formulat într-un litigiu de muncă.

Prin Încheierea din 10 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6578,1/105/2007, **Curtea de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă**, excepție ridicată de Societatea Agricolă Inotești în cadrul soluționării unei contestații în anulare.

Prin Încheierea din 17 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.738/3/2009, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă**, excepție ridicată de Mihai Alexandru Stoicescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 sunt neconstituționale, „întrucât impun condiții și criterii exagerate, numeroase dar și limitative, arbitrare și sofisticate, care necesită foarte mult timp pentru îndeplinirea lor”. Apreciază ca fiind neconstituționale atât textul de lege prin care se limitează cuantumul ajutorului public judiciar de care poate beneficia justițiabilul în cursul unui an, cât și textul de lege care impune acestuia să precizeze cuantumul de care a beneficiat în cursul unui an, deși acest cuantum este cunoscut doar de instanța de judecată, de baroul de avocați și de Ministerul Justiției. În plus, arată că soluționarea cererii de ajutor public judiciar nu se face în mod public, cu citarea legală a părților, ci prin încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților, care poate fi atacată doar formal, prin cerere de reexaminare, soluționată de aceeași instanță de judecată, ceea ce este neconstituțional.

Tribunalul Galați — Secția civilă apreciază că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 sunt constituționale, fără a aduce atingere drepturilor și principiilor fundamentale invocate.

Curtea de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt discriminatorii, făcând o diferențiere între persoanele fizice și persoanele juridice, întrucât, spre deosebire de persoanele fizice care pot beneficia de ajutor public judiciar, sub toate formele prevăzute de art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 (și anume scutiri, reduceri, eşalonări sau amânări), persoanele juridice nu pot beneficia decât de reduceri, eşalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru. Pe de altă parte, apreciază că prevederile de lege criticate contravin și dispozițiilor art. 21 din Constituție, potrivit cărora orice persoană — fie ea persoană fizică sau persoană juridică — are acces liber la instanța de judecată.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece

prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 s-a dat expresie tocmai accesului liber la justiție al persoanelor care se consideră vătămate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, în ansamblul său, și ale art. 2 alin. (1), art. 4 și 7 din aceasta, în special. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008 și a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008. Textele art. 2 alin. (1), art. 4 și 7 din ordonanță au următorul cuprins:

— Art. 2 alin. (1): „*Prezenta ordonanță de urgență este aplicabilă în toate cazurile în care se solicită ajutor public judiciar în fața instanțelor judecătorești sau a altor autorități cu atribuții jurisdicționale române de către orice persoană fizică având domiciliul sau reședința obișnuită în România sau într-un alt stat membru al Uniunii Europene.*”;

— Art. 4: „*Poate solicita acordarea ajutorului public judiciar, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, orice persoană fizică, în situația în care nu poate face față cheltuielilor unui proces sau celor pe care le implică obținerea unor consultații juridice în vederea apărării unui drept sau interes legitim în justiție, fără a pune în pericol întreținerea sa ori a familiei sale.*”;

— Art. 7: „*Ajutorul public judiciar se poate acorda, separat sau cumulativ, în oricare dintre formele prevăzute la art. 6, fără a putea depăși, în total, în cursul unei perioade de un an, suma maximă echivalentă cu 12 salarii minime brute pe țară la nivelul anului în care a fost formulată cererea de acordare.*”

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile de lege criticate încalcă următoarele dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (3) și (4) privind statul de drept și principiul separației puterilor în stat, art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 40 privind dreptul de asociere, art. 44 privind dreptul de proprietate, art. 47 privind nivelul de trai, art. 48 privind familia, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 privind înfăptuirea justiției, art. 129 privind folosirea căilor de atac, art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6, 11 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil, la libertatea de întrunire și, respectiv, la interzicerea discriminării, precum și cele ale art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție, referitoare la protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă au mai fost supuse, atât în integralitatea lor, cât și separat, controlului de constituționalitate exercitat de Curtea

Constituțională, sub aspectul unor critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 264 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 30 martie 2009, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008, reținând, cu privire la dispozițiile art. 7 din ordonanță, că stabilirea unei sume maxime echivalente cu 12 salarii minime brute pe țară la nivelul anului în care a fost formulată cererea de acordare, până la care se poate acorda, cumulativ, în cursul unei perioade de un an, ajutorul public judiciar, nu este de natură să împiedice accesul liber la justiție, exercițiul dreptului la un proces echitabil și nici nu instituie vreo discriminare pe criterii de avere. S-a arătat în acest sens că stabilirea unor limite și condiții privind acordarea ajutorului public judiciar a fost determinată de posibilitatea asigurării resurselor financiare publice necesare acordării ajutorului, de realizarea unei distribuiri echitabile a ajutorului în formele prevăzute la art. 6 din ordonanță, de prevenirea exercitării abuzive a cererii de ajutor și a prejudicierii altor categorii de persoane fizice care ar fi în nevoie de susținere din partea statului și l-ar solicita, fără a se îngredi în acest mod accesul efectiv la justiție.

În ceea ce privește dispozițiile art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, criticate sub aspectul discriminării persoanelor juridice față de persoanele fizice, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 263 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 18 martie 2009. Cu acel prilej, Curtea a statuat, în esență, că, deoarece textul art. 4 din ordonanță dispune că „*orice persoană fizică*” poate solicita acordarea ajutorului public judiciar, în condițiile legale, se deduce, fără niciun fel de echivoc, că în nicio situație o persoană juridică nu poate fi beneficiara ajutorului, cum ar fi, de exemplu, o persoană juridică care desfășoară activități comerciale. Dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate, potrivit cărora numai persoanele fizice pot solicita acordarea ajutorului public judiciar, reprezintă opțiunea legiuitorului român, în concordanță cu transpunerea prevederilor Directivei Consiliului Uniunii Europene 2003/8/CE în dreptul intern prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă. Discriminarea este rezultatul unui tratament juridic diferit aplicabil aceleiași categorii de subiecte de drept sau unor situații care nu se deosebesc în mod obiectiv și rezonabil. Or, chiar dacă au calitatea de părți în cadrul unui litigiu, persoanele juridice și cele fizice nu se pot compara sub aspectul situației juridice în care se află. Pe de altă parte, art. 4 din Constituție, stabilind criteriile de discriminare, printre care și cel de avere, se referă la cetățenii României, deci la categoria persoanelor fizice, și nu juridice. De aceea, rațiunea întregului act normativ criticat constă în înlesnirea accesului la justiție al cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime.

Soluțiile pronunțate cu acele prilejuri și argumentele pe care acestea s-au bazat își mențin valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente de noutate care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la posibilitatea formală de a ataca încheierea prin care s-a soluționat cererea de ajutor public judiciar, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece, potrivit art. 15 din actul normativ criticat, împotriva încheierii prin care se respinge cererea de acordare a ajutorului public judiciar cel interesat poate face „*cerere de reexaminare, în termen de 5 zile de la data comunicării încheierii*”, iar cererea de reexaminare se soluționează în camera de consiliu „*de un alt complet*”. Prin urmare, Curtea constată că sunt îndeplinite toate cerințele dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzei — a cererii de ajutor public judiciar — într-un termen rezonabil și de către o instanță independentă și imparțială.

Referitor la celelalte prevederi invocate din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea observă că acestea nu sunt incidente în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, în ansamblul său, și ale art. 2 alin. (1), art. 4 și 7 din aceasta, în special, excepție ridicată de Marin Frunză în Dosarul nr. 14.210/233/2008 al Tribunalului Galați — Secția civilă, de Societatea Agricolă Inotești în Dosarul nr. 6578,1/105/2007 al Curții de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie și de Mihai Alexandru Stoicescu în Dosarul nr. 8.738/3/2009 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.132

din 23 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și ale art. 8 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și ale art. 8 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, excepție ridicată de Emil Siegmeth și Marcela Hanțig în Dosarul nr. 4.873/55/2009 al Judecătoria Arad — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.873/55/2009, **Judecătoria Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și art. 8 din Legea**

nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, excepție ridicată de Emil Siegmeth și Marcela Hanțig.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 8 din Legea nr. 39/2003 sunt neconstituționale, deoarece, deși par să reglementeze o infracțiune distinctă diferită de cele prevăzute în Codul penal, fără să definească conținutul și domeniul sancționator, se limitează să facă trimitere la reglementarea comună, autorizând aplicarea prin analogie a pedepsei prevăzute de Codul penal. În plus, același text, deși nu stabilește o pedeapsă și nici nu descrie latura obiectivă a unei infracțiuni, făcând trimitere doar la acte ce nu pot intra în structura grupului infracțional organizat, „este totuși considerat infracțiune conform prevederilor art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 508/2004”. Se creează astfel, practic, o dublă incriminare pentru aceleași fapte, care pot fi considerate ca incriminate fie de prevederile art. 167 sau 323 din Codul penal, fie de art. 8 din Legea nr. 39/2003, lăsând loc arbitrarului în activitatea de urmărire penală și de judecată.

Judecătoria Arad — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, întrucât nu încalcă dispozițiile din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate, referindu-se și la considerentele care au fundamentat Decizia nr. 517/2009 a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.089 din 23 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 8 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 29 ianuarie 2003, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 508/2004 au următorul cuprins: „*Sunt de competența Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism următoarele infracțiuni din Codul penal, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și din legi speciale, indiferent de calitatea persoanei, cu excepția celor date în competența Direcției Naționale Anticorupție, după cum urmează:*

a) infracțiunile prevăzute de art. 7 și 8 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, cu excepția cazurilor în care infracțiunea gravă este cea prevăzută de art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5 din Codul penal, dacă s-a cauzat o pagubă mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro sau este una dintre cele definite la art. 2 lit. b) pct. 15 și 20 din Legea nr. 39/2003. Dispozițiile art. 9 și 10 din Legea nr. 39/2003 se aplică în mod corespunzător.”

Art. 8 din Legea nr. 39/2003 are următorul cuprins: „*Inițierea sau constituirea ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui grup, în vederea săvârșirii de infracțiuni, care nu este, potrivit prezentei legi, un grup infracțional organizat, se pedepsește, după caz, potrivit art. 167 sau 323 din Codul penal.*”

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și ale art. 8 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, excepție ridicată de Emil Siegmeth și Marcela Hanțig în Dosarul nr. 4.873/55/2009 al Judecătoria Arad — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.133

din 23 septembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**

Augustin Zegrean	— președinte	Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător	Ion Predescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător	Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție invocată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în Dosarul nr. 117/109/2009 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 117/109/2009, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție invocată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat, care dă în sarcina angajatorului sarcina administrării probatoriului, fără a limita câmpul de aplicare a acestei obligații, creează un dezechilibru între părțile în proces, în defavoarea angajatorului. Astfel, este încălcat principiul contradictorialității, ca garanție a unui proces echitabil, și este limitată, în același timp, eficiența apărării pe care o poate formula angajatorul.

Tribunalul Argeș — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 72 din 5 februarie 2003, potrivit căroră: *„Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.”*

Autorul excepției susține că textul de lege criticat este contrar prevederilor din Constituție cuprinse în art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, în art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și în art. 124 privind înfăptuirea justiției, cu raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, în raport cu aceleași dispoziții constituționale și față de critici similare.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 494 din 11 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 18 ianuarie 2005, respingând excepția de neconstituționalitate, Curtea a reținut că dispozițiile art. 287 din Codul muncii reprezintă norme de procedură, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, se stabilesc prin lege, precum și că salariatul și angajatorul sunt două părți ale conflictului de muncă, situate pe poziții opuse și cu interese contrare, situația lor diferită justificând în anumite privințe și tratamentul juridic diferențiat. Angajatorul este cel care deține documentele și toate celelalte probe pertinente pentru elucidarea conflictului și pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor părților raportului juridic de muncă, fiind necesară și firească obligația acestuia de a prezenta aceste probe. De asemenea, prin Decizia nr. 82 din 5 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 3 martie 2008, sau Decizia nr. 1.015 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, Curtea a statuat că prevederile de lege ce formează și obiectul prezentei excepții sunt norme care stabilesc o procedură specială, derogatorie, privind termenele de judecată și modalitatea administrării probelor în cazul judecării cererilor referitoare la conflictele de muncă. Modalitatea în care au fost reglementate aceste dispoziții este o opțiune a legiuitorului, care a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și urgente, adaptată raporturilor de muncă și exercitării dreptului la muncă. Regulile de procedură prevăzute de aceste dispoziții se aplică în mod echitabil atât angajatorilor, cât și angajaților, fără a fi favorizată o categorie sau alta.

Întrucât nu au intervenit elemente de noutate, care să justifice modificarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată și argumentele pe care aceasta s-a fondat își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție invocată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în Dosarul nr. 117/109/2009 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.153

din 28 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) și art. 59 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor și ale art. 11 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 și art. 51 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor și ale art. 11 alin. (4) din Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială Centrul Național de Difuzare Produse Informatică ROMSOFT — S.A. din București în Dosarul nr. 1.105/252/2009 al Judecătoriei Lugoj.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.105/252/2009, **Judecătoria Lugoj a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 și art. 51 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor și ale art. 11 alin. (4) din Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora**, excepție ridicată de Societatea Comercială Centrul Național de Difuzare Produse Informatică ROMSOFT — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că dispozițiile art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 și ale art. 11 alin. (4) din Legea nr. 449/2003 încalcă art. 16, 45 și 135 din Constituție, întrucât nu stabilesc modul în care consumatorul trebuie să aducă la cunoștința operatorului economic lipsa de conformitate a produsului. Astfel, există posibilitatea ca neconformitatea să fie anunțată telefonic de către consumator, fără ca acesta să prezinte în mod efectiv produsul vânzătorului. Într-o atare situație, termenul de 15 zile prevăzut de textele legale criticate în care neconformitatea trebuie remediată va începe să curgă, ceea ce este inadmisibil. Prin urmare, dispozițiile legale criticate sunt neclare, incomplete și discriminatorii pentru operatorii economici care au numai calitatea de vânzători, întrucât sunt favorizați prin acest termen extrem de scurt operatorii economici care cumulează calitatea de prestator de servicii cu aceea de vânzător.

În fine, se arată că art. 51 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 este neconstituțional, întrucât plângerea formulată împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții nu are caracter suspensiv de executare cu privire la măsurile dispuse în procesul-verbal menționat.

Judecătoria Lugoj apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textele legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 13 și art. 51 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 28 martie 2008, și ale art. 11 alin. (4) din Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 6 mai 2008. În realitate, astfel cum rezultă din critica de neconstituționalitate formulată, autorul acesteia consideră ca fiind neconstituționale prevederile art. 13 alin. (1) și art. 59 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992, precum și ale art. 11 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 449/2003, astfel încât, prin prezenta decizie, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității acestor din urmă dispoziții legale, care au următorul cuprins:

— Art. 13 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992: „(1) Remedierea deficiențelor apărute la produse sau servicii ori înlocuirea produselor care nu corespund în cadrul termenului de garanție sau de valabilitate și care nu sunt imputabile consumatorului se face în termen de maximum 15 zile din momentul când operatorul economic a luat la cunoștință de deficiențele respective.”;

— Art. 59 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992: „Prevederilor art. 51, 55 și 56 nu le sunt aplicabile dispozițiile art. 32 alin. (3) teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 11 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 449/2003: „(4) [...] Perioada de timp stabilită nu poate depăși 15 zile calendaristice de la data la care cumpărătorul a adus la cunoștință vânzătorului lipsa de conformitate a produsului.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3)—(5) privind caracterul statului român, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 45 privind libertatea economică, art. 124 alin. (2) și (3) privind înfăptuirea justiției, art. 126 alin. (1) privind instanțele judecătorești și art. 135 privind economia. Totodată, sunt invocate în susținerea excepției și

prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Critica de neconstituționalitate ce vizează art. 13 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 și art. 11 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 449/2003 este neîntemeiată. Impunerea prin efectul legii a unui termen în interiorul căruia operatorul economic trebuie să remedieze deficiențele produselor sau serviciilor este o măsură de natură a proteja consumatorul. În acest fel, legiuitorul responsabilizează operatorii economici implicați în comercializarea produselor și serviciilor și, drept consecință, se asigură un nivel superior de protecție a consumatorului. Este indubitabil că, dacă legiuitorul ar fi lăsat la aprecierea părților contractante stabilirea unui termen în interiorul căruia produsul sau serviciul să fie remediat, de cele mai multe ori consumatorul ar fi urmat să accepte termenul impus de comerciant, iar contractul încheiat ar fi fost unul de adeziune. Or, un atare contract sau, mai precis, o atare clauză contractuală nu ar fi fost în beneficiul consumatorului, care, îndeobște, este partea defavorizată din punct de vedere economic în raport cu celălalt cocontractant.

Raporturile dintre prestatorul de servicii și operatorul economic care comercializează produsul sau serviciul sunt reglementate de contractul comercial existent între părți, comerciantul putând să se îndrepte împotriva prestatorului de servicii și să solicite daune-interese, în măsura în care din culpa acestuia nu a fost respectat termenul legal de 15 zile pentru remedierea produsului sau serviciului.

Celelalte aspecte învederate de autorul excepției sunt chestiuni de fapt a căror rezolvare ține de competența instanțelor judecătorești (dacă neconformitatea a fost anunțată telefonic, dacă bunul nu a fost predat efectiv către vânzător etc.).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 și art. 59 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor și ale art. 11 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială Centrul Național de Difuzare Produse Informatice ROMSOFT — S.A. din București în Dosarul nr. 1.105/252/2009 al Judecătorei Lugoj.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.160

din 28 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule

Augustin Zegrean	— președinte	Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător	Ion Predescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător	Benke Károly	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Vasile Mihălțan în Dosarul nr. 3.312/107/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.312/107/2009, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule**, excepție ridicată de Vasile Mihălțan într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe prin care autoritățile fiscale au fost obligate la restituirea către autorul excepției a taxei pe poluare plătită de acesta.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate sunt discriminatorii, creând diferențe între persoanele cărora li se aplică taxa pe poluare în raport cu alte categorii de cetățeni care nu plătesc această taxă, și anume proprietarii de autoturisme înmatriculate în România anterior intrării în vigoare a taxei pe poluare sau proprietarii autovehiculelor înmatriculate în alte țări, dar care sunt folosite doar pe teritoriul României. Totodată, se arată că sunt încălcate prevederile art. 90 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 1 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008. În realitate, critica de neconstituționalitate vizează numai prevederile art. 1 și art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, asupra cărora Curtea urmează a se pronunța prin prezenta decizie. Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 1: „(1) *Prezenta ordonanță de urgență stabilește cadrul legal pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, denumită în continuare taxă, care constituie venit la bugetul Fondului pentru mediu și se gestionează de Administrația Fondului pentru Mediu.*”

(2) *Din sumele colectate potrivit prezentei ordonanțe de urgență se finanțează programe și proiecte pentru protecția mediului.*”;

— Art. 3 alin. (1): „*Intră sub incidența taxei autovehiculele din categoriile M₁—M₃ și N₁—N₃, astfel cum sunt acestea definite în RNTR 2.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană. Totodată, în susținerea excepției sunt invocate prevederile art. 90 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene (devenit art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în urma intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona) privind interzicerea impunerii asupra produselor din alte state membre ale Uniunii Europene a unor taxe superioare celor ce se aplică produselor naționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea constată că, prin Decizia nr. 586 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 20 mai 2009, în raport cu o critică similară de neconstituționalitate vizând art. 1 din ordonanța de urgență criticată, a statuat că „intrarea în vigoare a unei legi, ordonanțe simple sau de urgență prin care se instituie pentru viitor o taxă pe poluare constituie un motiv suficient pentru a justifica, în mod obiectiv și rațional, un tratament juridic diferit cu privire la situația juridică a persoanelor ce au plătit taxa anterior sau ulterior instituirii taxei. De altfel, atât instituirea taxei pe poluare, cât și stabilirea momentului la care intervine obligația de plată a taxei constituie opțiuni obiective ale legiuitorului, motivate în expunerea de motive a ordonanței de urgență. Pe cale de consecință, rezultă că persoanele în cauză nu se află în situații juridice identice. Or, art. 16 alin. (1) din Constituție impune ca doar persoanele aflate în aceeași situație să beneficieze de un tratament juridic egal, exigență respectată de legiuitorul delegat prin instituirea acestei taxe.

Obiter dictum, acceptarea criticii autorului excepției ar echivala cu faptul că fie legiuitorul nu va putea niciodată pentru viitor să instituie taxe sau impozite cu executare *uno actu*, fie o atare taxă trebuie aplicată și pentru cei ce nu au plătit-o în trecut, cu alte cuvinte, ar fi retroactivă. Or, ambele ipoteze sunt neconstituționale și inadmisibile.”

Cele constatate de Curtea Constituțională în raport cu art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 sunt valabile și în raport cu art. 3 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență.

În fine, Curtea, prin Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010, a statuat că „nu este de competența sa «să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului de instituire a Comunității Europene (devenit Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene) prin prisma art. 148 din Constituție. O atare competență, și anume aceea de a stabili dacă există o contrarietate între legea națională și Tratatul CE, aparține instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 234 din Tratatul de instituire a Comunității Europene la Curtea de Justiție a Comunităților Europene. În situația în care Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil»”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Vasile Mihăițan în Dosarul nr. 3.312/107/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.188

din 30 septembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999
privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în Dosarul nr. 8.023/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 749D/2010, nr. 796D/2010 și nr. 797D/2010, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 547D/2010, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în dosarele nr. 5.260/118/2009, nr. 5.275/118/2009 și nr. 4.512/87/2008 ale Tribunalului Constanța — Secția civilă și Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 749D/2010, nr. 796D/2010 și nr. 797D/2010 la Dosarul nr. 547D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 749D/2010, nr. 796D/2010 și nr. 797D/2010 la Dosarul nr. 547D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 17 noiembrie 2009 și 18 decembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 8.023/118/2009, nr. 5.260/118/2009 și nr. 5.275/118/2009, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în cauze având ca obiect pretenții bănești.

Totodată, prin Decizia civilă nr. 945R din 23 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.512/87/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București într-o cauză având ca obiect pretenții bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, precum și condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Astfel, arată că dispozițiile art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 sunt de un formalism excesiv, de natură să afecteze grav efectivitatea exercitării drepturilor recunoscute de lege atât pentru angajat, cât și pentru angajator și să restrângă nejustificat dreptul la apărare al angajatorului, care este pus într-o situație de dezechilibru față de angajatul care are calitatea de reclamant. Autorul excepției invocă faptul că intervalul de timp dintre data primirii citației și data termenului de judecată este prea scurt pentru ca un angajator să își exercite dreptul la apărare și să se achite de sarcina probei

care îi revine. De asemenea, faptul că prevederile art. 164 din Codul de procedură civilă lasă la aprecierea instanței posibilitatea conexării cauzelor și nu obligă la luarea unei astfel de măsuri, ceea ce ar conduce la o economie de timp și cheltuieli, precum și la o judecată unitară, este de natură să aducă atingere dreptului la apărare. Astfel, dispozițiile de lege atacate încalcă, în opinia autorului, și principiul efectivității juridice.

Autorul mai susține că obligarea angajatorului de a suporta nelimitat întreaga sarcină a probei vine în contradicție cu normele constituționale ce configurează alcătuirea sistemului judiciar bazat pe egalitate de tratament, imparțialitate și echitate procesuală, determinându-l să realizeze o probațiune diabolică, mai mult decât împovăraătoare, cu consecința suportării efectelor administrării unor probe speciale în interesul adversarilor procesuali, cum ar fi, cu titlu de exemplu, expertizele, care în cazul unor coparticipanți procesuali ajung la costuri uriașe, suportate de angajator.

Tribunalul Constanța — Secția civilă și Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în dosarele nr. 749D/2010, nr. 796D/2010 și nr. 797D/2010, apreciază că prevederile legale criticate nu contravin Constituției, iar în Dosarul nr. 547D/2010 nu a transmis punctul său de vedere.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins:

— Art. 286 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii:

„(1) Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de muncă se judecă în regim de urgență.

(2) Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 15 zile.

(3) Procedura de citare a părților se consideră legal îndeplinită dacă se realizează cu cel puțin 24 de ore înainte de termenul de judecată.”;

— Art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii:

„Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.”;

— Art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii:

„Administrarea probelor se face cu respectarea regimului de urgență, instanța fiind în drept să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie în mod nejustificat administrarea acesteia.”;

— Art. 74 din Legea nr. 168/1999:

„(1) Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de drepturi se judecă în regim de urgență.

(2) Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 10 zile.

(3) Părțile sunt legal citate, dacă citația le-a fost înmănată cel puțin cu o zi înaintea judecării.”;

— Art. 75 din Legea nr. 168/1999:

„În cazul în care sunt contestate măsuri unilaterale dispuse de unitate, aceasta are obligația ca, până la prima zi de înfățișare, să depună dovezile în baza cărora a luat măsura respectivă.”;

— Art. 77 din Legea nr. 168/1999:

„(1) În cazul în care judecata continuă, administrarea probelor se va face cu respectarea regimului de urgență al judecării conflictelor de drepturi.

(2) Instanța poate să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie nejustificat administrarea acesteia.”;

— Art. 164 din Codul de procedură civilă:

„Părțile vor putea cere întrunirea mai multor pricini ce se află înaintea aceleiași instanțe sau instanțe deosebite, de același grad, în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și al căror obiect și cauză au între dânsese o strânsă legătură.

Întrunirea poate fi făcută de judecător chiar dacă părțile nu au cerut-o.

Dosarul va fi trimis instanței mai întâi investită, afară numai dacă amândouă părțile cer trimiterea lui la una din celelalte instanțe.

Când una din pricini este de competența unei instanțe, și părțile nu o pot înlătura, întrunirea se va face la acea instanță.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 53 alin. (1) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 11 alin. (2) privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 alin. (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate de același autor și cu o motivare identică. Astfel, spre exemplu, prin Decizia nr. 167 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 15 martie 2010, sau Decizia nr. 1.015 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, constatând că dispozițiile art. 286, 287 și 288 din Codul muncii sunt constituționale, întrucât acestea sunt norme care stabilesc o procedură specială, derogatorie, privind termenele de judecată și modalitatea administrării probelor în cazul judecării cererilor referitoare la conflictele de muncă. Modalitatea în care au fost reglementate aceste dispoziții este o opțiune a legiuitorului, care a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și urgente, adaptată raporturilor de muncă și exercitării dreptului la muncă. Regulile de procedură prevăzute de aceste dispoziții se aplică în mod echitabil atât angajatorilor, cât și angajaților, fără a fi favorizată o categorie sau alta. Pentru aceleași considerente s-a reținut și conformitatea cu normele constituționale invocate a prevederilor art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă.

În ceea ce privește dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, Curtea a constatat constituționalitatea acestora, reținând că ele reglementează norme de procedură a căror interpretare și aplicare revine instanțelor de judecată.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în dosarele nr. 8.023/118/2009, nr. 5.260/118/2009 și nr. 5.275/118/2009 ale Tribunalului Constanța — Secția civilă, respectiv ale art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în Dosarul nr. 4.512/87/2008 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.193
din 30 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12, art. 13 alin. (5), art. 41 alin. (1), art. 45, 53 și 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, precum și ale Legii nr. 409/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12, art. 13 alin. (5), art. 41 alin. (1), art. 45, 53 și 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, precum și ale Legii nr. 409/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998, excepție ridicată de Anton Zega Macedon în Dosarul nr. 10.315/299/2009 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus la dosarul cauzei o cerere de renunțare la criticile de neconstituționalitate vizând încălcarea art. 26 alin. (1), art. 27 alin. (1), art. 28, art. 76 alin. (1) și art. 124 alin. (2) din Constituție, menținându-și criticile doar în raport cu art. 115 alin. (6) din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii formulate, considerând că instanța constituțională a fost legal investită cu judecarea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată în fața instanței de judecată.

Curtea respinge cererea formulată, întrucât renunțarea la judecată, chiar și cu privire numai la anumite aspecte ale excepției de neconstituționalitate invocate în fața instanței de judecată, nu este compatibilă cu procedura din fața Curții Constituționale, având în vedere dispozițiile art. 55 din Legea

nr. 47/1992. Litigiul constituțional se circumscrie limitelor actului de sesizare al instanței de judecată, care implicit ia în considerare excepția de neconstituționalitate astfel cum aceasta a fost motivată în fața sa.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.315/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12, art. 13 alin. (5), art. 41 alin. (1), art. 45, 53 și 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, precum și ale Legii nr. 409/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998, excepție ridicată de Anton Zega Macedon într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 creează un subiect de drept privat privilegiat, respectiv A.V.A.S. În calitate de cesionar al unor credite de la bănci, atribuțiile conferite instituției prin acest text legal corespund dreptului civil și ar fi trebuit supuse regimului de drept comun, pentru a nu genera inegalități și discriminări. Or, A.V.A.S. beneficiază de un regim privilegiat, printr-o reglementare legală specială, nu numai față de toți ceilalți creditori titulari de drepturi civile similare, ci și față de debitorii cedentei incluși în sfera de aplicare a ordonanței. În ceea ce îi privește pe aceștia din urmă, autorul arată că o datorie de natură delictuală a unei persoane care nu s-a aflat în niciun raport juridic cu A.V.A.S. și care nu este nici debitor în raport cu contractul de cesiune este susceptibilă de fi supusă fie dreptului execuțional comun, fie prevederilor mai puțin favorabile ale

Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998, după calitatea și vrea creditorului. Astfel, ca urmare a cesiunii către A.V.A.S., debitorul se găsește în litigiu cu un cesionar cu drepturi mai mari decât cele ale creditorului cedent. Așa fiind, se aduce atingere dispozițiilor constituționale care prevăd că „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”. În continuare, arată că A.V.A.S. se bucură de puteri discreționare, așa cum reiese din dispozițiile art. 41, 53, art. 55 alin. (1) lit. b) și c) din aceeași ordonanță, care aduc atingere drepturilor fundamentale prevăzute de art. 26 alin. (1), art. 27 alin. (1) și art. 28 din Constituție. Această restrângere nu putea opera, însă, printr-o ordonanță de urgență, așa cum reiese din art. 115 alin. (6) din Constituție, iar această ordonanță nu a fost aprobată prin lege organică.

Judecătoria Sectorului 1 București consideră că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 12, art. 13 alin. (5), art. 41 alin. (1), art. 45, art. 53 și art. 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 24 decembrie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 19 iulie 2001, lege care, în ansamblul său, face de asemenea obiect al excepției de neconstituționalitate.

Prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998, criticate ca fiind neconstituționale, au următorul conținut:

— Art. 12: „(1) În vederea îndeplinirii rolului său, A.V.A.S. are următoarele atribuții principale:

a) preluarea cu plată a creanțelor neperformante și a creanțelor comerciale asociate acestora. Plata sau emiterea de titluri de valoare negociabile se va face în condițiile art. 17;

b) preluarea fără plată a unor creanțe fiscale, conform legii;

c) preluarea cu/fără plată a unor creanțe comerciale, conform legii;

d) preluarea fără plată a unor acțiuni/părți sociale deținute de stat;

e) exercitarea tuturor drepturilor și îndeplinirea tuturor obligațiilor ce decurg din calitatea de acționar/asociat a statului;

f) valorificarea creanțelor neperformante, creanțelor comerciale și a creanțelor fiscale preluate, la valoarea nominală a acestora, prin:

— plata eșalonată, efectuată de debitor după încheierea unei convenții de eșalonare cu A.V.A.S., asigurată în mod corespunzător cu garanții;

— cesiunea creanțelor, prin negociere directă, ca urmare a primirii unei oferte de cumpărare;

— subrogația în drepturile de creanță ale A.V.A.S., prin negociere directă, ca urmare a primirii unei oferte de plată integrală de la un terț;

— stingerea creanțelor ca efect al dării în plată;

— conversia creanțelor în acțiuni;

g) valorificarea creanțelor neperformante, creanțelor comerciale și a creanțelor fiscale preluate, la valoarea de piață a acestora, rezultată din raportul dintre cerere și ofertă, prin:

— cesiunea creanțelor prin licitație publică;

— executarea silită prin oprirea tuturor veniturilor debitorului, urmăribile potrivit legii;

— executarea silită a bunurilor mobile și imobile aflate în proprietatea debitorului sau garanțiilor, declarate urmăribile potrivit prezentei ordonanțe de urgență, în vederea valorificării prin licitație publică;

— alte măsuri de natură să faciliteze valorificarea superioară a creanțelor, inclusiv valorificarea asociată cu creanțe comerciale preluate de către A.V.A.S.;

h) valorificarea acțiunilor deținute de stat și administrate de A.V.A.S., la valoarea de piață a acestora, rezultată din raportul dintre cerere și ofertă, prin:

— operațiuni specifice piețelor reglementate, interne sau internaționale, pentru societățile deținute public;

— cesiunea acțiunilor prin licitație publică, internă sau internațională, pentru societățile de tip închis;

i) valorificarea părților sociale deținute de stat și administrate de A.V.A.S., la valoarea de piață a acestora, rezultată din raportul dintre cerere și ofertă, prin:

— cesiunea părților sociale prin negociere directă, în cazul în care există și alți asociați în societatea comercială;

— cesiunea părților sociale prin licitație publică;

j) valorificarea unor active ale regiilor autonome și societăților comerciale la care statul este acționar majoritar, prin licitație publică.

(2) A.V.A.S. îndeplinește orice alte atribuții care îi revin prin acte normative.”;

— Art. 13 alin. (5): „Termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a creanțelor preluate de A.V.A.S., constatate prin acte care constituie titlu executoriu sau care, după caz, au fost investite cu formulă executorie, este de 7 ani. Acest termen nu se aplică creanțelor pentru care dreptul de a cere executarea silită a fost prescris.”;

— Art. 41 alin. (1): „Titlul executoriu se comunică debitorului și se pune în executare fără nici o formalitate.”;

— Art. 45: „Cererile de orice natură privind drepturile și obligațiile în legătură cu activele bancare preluate de A.V.A.S., inclusiv cele formulate pentru angajarea răspunderii civile a persoanelor fizice și juridice, altele decât debitorii definiți la art. 38, sunt de competența Curții de apel în a cărei rază teritorială se află sediul sau, după caz, domiciliul pârâtului și se judecă de urgență și cu precădere.”;

— Art. 53: „Organele de poliție, persoanele fizice și juridice, precum și celelalte organe competente prevăzute la art. 52 alin. (2) sunt obligate să dea de îndată relațiile solicitate de corpul de executori, fără perceperea vreunei taxe ori a vreunui tarif.”;

— Art. 55: „(1) În exercitarea atribuțiilor ce le revin executorii A.V.A.S. pot:

a) să intre în orice incintă de afaceri a debitorului persoană juridică sau în alte incinte ale acestuia, în scopul identificării bunurilor sau valorilor care pot fi executate silit;

b) să intre în toate încăperile în care se găsesc bunuri sau valori ale debitorului persoană fizică, precum și să cerceteze toate locurile în care acesta își păstrează bunurile;

c) să solicite și să cerceteze orice document sau element material care poate constitui o probă în determinarea bunurilor proprietate a debitorului.

(2) Executorii pot intra în încăperile ce reprezintă domiciliul sau reședința unei persoane fizice, cu consimțământul acesteia, iar în caz de refuz executorul va cere autorizarea instanței judecătorești competente, aplicându-se dispozițiile Codului de procedură civilă, privind ordonanța președințială.”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 124 alin. (2) care consacră caracterul unic imparțial și egal al justiției, art. 115 alin. (6) prin care se arată că dispozițiile unei ordonanțe de urgență nu pot afecta drepturile și libertățile prevăzute de Constituție, art. 26 alin. (1) privind respectarea și ocrotirea de către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private, art. 27

alin. (1) referitor la inviolabilitatea domiciliului, art. 28 privind secretul corespondenței și art. 76 alin. (1) referitor la majoritatea cu care se adoptă legile organice.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, prin Decizia nr. 83 din 26 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 2 aprilie 2010, s-a mai pronunțat în raport cu o critică identică de neconstituționalitate. Astfel, Curtea a reținut că atribuțiile principale ale acestei instituții, prevăzute de art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, includ preluarea și valorificarea creanțelor neperformante și a creanțelor comerciale asociate acestora, a unor creanțe fiscale și unor creanțe comerciale, preluarea, administrarea și valorificarea unor acțiuni/părți sociale deținute de stat, precum și valorificarea unor active ale regiilor autonome și societăților comerciale la care statul este acționar majoritar.

Cu același prilej, Curtea a constatat, așadar, că rolul îndeplinit de A.V.A.S., prin însăși natura activelor valorificate, care au o strânsă legătură cu bugetul de stat și datoria publică internă, nu poate fi redus la acela de simplu cesionar al unor creanțe, așa cum se susține în motivarea excepției de neconstituționalitate. Această împrejurare justifică instituirea unor proceduri care să asigure celeritatea și siguranța valorificării activelor de către A.V.A.S., inclusiv prin instituirea unui termen de prescripție special, a unei proceduri de soluționare a litigiilor și a unei proceduri de executare speciale. Atât timp cât, pe parcursul acestor proceduri, persoanele interesate nu sunt împiedicate să își exercite drepturile lor procesuale garantate de Constituție, legiuitorului este liber, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din acest act normativ fundamental, să reglementeze competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată, în funcție de situațiile specifice avute în vedere.

Această reglementare nu contravine prevederilor 124 alin. (2) din Constituție, care consacră caracterul unic și egal al justiției. Astfel, semnificația unicității justiției este aceea că aceasta se desfășoară de același sistem de organe, al instanțelor judecătorești, indiferent de natura litigiului, aspect ce nu este înfrânt de dispozițiile de lege criticate. În ceea ce

privește egalitatea înfăptuirii justiției, aceasta, asemănător principiului egalității în drepturi a cetățenilor, nu presupune uniformitate, astfel că existența unor dispoziții legale cu caracter special, justificate de situațiile deosebite avute în vedere de legiuitor, nu înseamnă nesocotirea acestei cerințe constituționale.

Cât privește aspectul invocat de autorul excepției, potrivit căruia, nefiind parte în contractul de credit cu A.V.A.S., nu este justificat ca, prin preluarea creanței de către această autoritate, să fie supus unui tratament diferit de cel aplicabil altor debitori, Curtea a reținut că, pe lângă obligațiile asumate prin contract, părțile trebuie să se supună în egală măsură și prevederilor legale. Astfel, părțile unui contract își asumă nu doar drepturile și obligațiile stabilite prin acesta, ci și toate consecințele juridice prevăzute în legislația în vigoare.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia măsurile de executare a creanțelor de către A.V.A.S. ar fi abuzive, ducând la încălcarea unor drepturi fundamentale, precum dreptul la respectarea vieții intime, familiale și private, inviolabilitatea domiciliului și secretul corespondenței, Curtea a constatat că executarea silită a unei obligații intervine ca urmare a neîndeplinirii benevole a ei de către debitor, așa cum a fost asumată. Altfel spus, protejarea drepturilor fundamentale amintite nu trebuie absolutizată, astfel încât să conducă la însăși negarea posibilității creditorului de a-și valorifica dreptul său. În plus, Curtea observă că pe parcursul executării debitorul beneficiază de garanții ce au în vedere protejarea drepturilor sale. În acest sens, art. 55 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 prevede că dreptul executorilor de a intra în încăperile ce reprezintă domiciliul sau reședința unei persoane fizice se realizează doar cu acordul acesteia, iar în caz de refuz executorul va trebui să obțină autorizarea instanței judecătorești competente, pe calea ordonanței președințiale.

Neexistând elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12, art. 13 alin. (5), art. 41 alin. (1), art. 45, 53 și 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, precum și ale Legii nr. 409/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998, excepție ridicată de Anton Zega Macedon în Dosarul nr. 10.315/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

